

Η Ερμούπολη τίμησε την ανάμνηση της προ 89 ετών Ευρέσεως της ιεράς Εικόνας του Αγίου Δημητρίου

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Σύρου, Τήνου, Άνδρου, Κέας και Μήλου

Πλήθος Σύριων πιστών κατέκλυσαν σήμερα το πρωί τον Ιερό Ναό του Αγίου Νικολάου Ερμουπόλεως Σύρου, στον οποίο τελέσθηκε Αρχιερατική Θεία Λειτουργία, ιερουργούντος του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτη Σύρου, Τήνου, Άνδρου, Κέας και Μήλου κ. Δωροθέου Β΄

Συμμετείχαν οι Εφημέριοι του Ναού, οι Εφημέριοι του Ιερού Ναού Αναστασεως, ο Προϊστάμενος του Ιερού Ναού Αγίου Φωτίου Θεσσαλονίκης, Αρχιμ. Μακάριος Τσιμέρης, και οι Διάκονοι, επί τη συμπληρώσει 89 ετών από της Ευρέσεως της Εικόνας του Αγίου Δημητρίου, η οποία είχε μεταφερθεί αφ' εσπέρας, δίχα πομπής από τον Ιερό Ναό του Αγίου Δημητρίου.

Παρέστησαν ο Αντιδήμαρχος Καθημερινότητας κ. Ιωάννης Μπραγκός, ο Κυβερνήτης της ελλιμενισμένης στο λιμένα Ερμουπόλεως Φρεγάτας «ΑΙΓΑΙΟ» Αντιπλοίαρχος κ. Ιωάννης Τσουράκης και πολλοί πιστοί.

Τη διακονία του λόγου ανάλαβε και επετέλεσε ως άριστα ο **Αρχιμ. Μακάριος Τσιμέρης**, η ομιλία του οποίου αυτούσια παρατίθεται κατωτέρω:

«Αδελφοί μου αγαπητοί,

Η Αγία μας Εκκλησία σήμερα, στην τελευταία Κυριακή του ευλογημένου Πεντηκοσταρίου, προβάλλει ενώπιόν μας τον γεννηθέντα τυφλό, εκείνον τον άνθρωπο που δεν είχε ποτέ δει το φως του ηλίου, που δεν είχε ποτέ του αντικρίσει το πρόσωπο ανθρώπου, ούτε φύση, ούτε ουρανό, ούτε θάλασσα. Γεννημένος χωρίς φως, περπατούσε μέσα στο σκοτάδι από την πρώτη του αναπνοή. Κι όμως, αυτός ο άνθρωπος γίνεται σήμερα για όλους εμάς φως· φως πνευματικό, διότι μέσα από την προσωπική του συνάντηση με τον Χριστό, εικονίζεται η δική μας πορεία από το σκοτάδι της αμαρτίας και της αγνωσίας, προς το φως της πίστεως και της θεογνωσίας.

Ο Κύριος βλέπει τον άνθρωπο αυτόν, που οι άλλοι περνούν από δίπλα του ίσως αδιάφορα, ίσως με λύπηση, ίσως με καχυποψία. Ακούσαμε και τους μαθητές Του να Τον ρωτούν: «Ραββί, τίς ήμαρτεν; οὗτος ἢ οἱ γονεῖς αὐτοῦ;». Βλέπετε, η ανθρώπινη λογική ψάχνει να ερμηνεύσει τα πάντα με τη ζυγαριά της δικαιοσύνης: κάποιος

φταίει. Και ο Χριστός, αδελφοί μου, τους υπερβαίνει όλους. Δεν απορρίπτει, δεν κατηγορεί, δεν εξηγεί το θαύμα με όρους ποινής και ενοχής. Αλλά τι λέει; «Ούτε οὗτος ἤμαρτεν, οὔτε οἱ γονεῖς αὐτοῦ· ἀλλ' ἵνα φανερωθῇ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ αὐτῷ».

Μια φράση συγκλονιστική. Δεν είναι όλα τιμωρία. Δεν είναι όλα κρίση. Υπάρχουν και οι ασθένειες, υπάρχουν και τα βάσανα, υπάρχουν και τα σκοτάδια, για να δοξαστεί ο Θεός μέσα από την πίστη του ανθρώπου. Για να φανερωθεί η χάρις Του, το έλεός Του, το θαύμα Του. Και ο Χριστός φτύνει στο χώμα, πλάθει πηλό, και με αυτόν αγγίζει τα μάτια του τυφλού. Και του λέει να πάει να λουστεί στην κολυμβήθρα του Σιλβάμ. Ο Κύριος, που θα μπορούσε με λόγο μονάχα να δώσει το φως, χρησιμοποιεί πηλό, χρησιμοποιεί νερό. Χρησιμοποιεί ύλη. Όπως και στα Μυστήρια της Εκκλησίας μας. Όπως στο Βάπτισμα, που το νερό γίνεται λουτρό παλιγγενεσίας. Όπως στη Θεία Ευχαριστία, όπου ο άρτος και ο οίνος γίνονται Σώμα και Αίμα Χριστού. Ο Θεός δεν μας σώζει αφηρημένα, αλλά μέσα στον κόσμο τούτο, με ταπεινά και γήινα μέσα.

Ο Χριστός θεραπεύει με πηλό, για να δείξει ότι μέσα στην ταπείνωση, μέσα στο τίποτα, μπορεί να κρύβεται το παν. Και όταν ο άνθρωπος αυτός γυρίζει λουσμένος, βλέπει για πρώτη φορά στη ζωή του. Το πρώτο πρόσωπο που αντίκρισε ποτέ του, ήταν ο Ιησούς. Τι συγκίνηση, τι φως, τι ευλογία! Κι όμως, αδελφοί μου, αντί χαράς, αντί ευχαριστίας, εκείνος ο άνθρωπος δέχεται πόλεμο. Οι Φαρισαίοι, οι γείτονες, οι Ιουδαίοι, όλοι ψάχνουν να βρουν το λάθος. Δεν αντέχουν το θαύμα. Γιατί το θαύμα καταρρίπτει τα σχήματα, τις προκαταλήψεις, τα «έτσι το», τα «έτσι το λέει ο Νόμος». Και τον ρωτούν: «Σὺ τίς εἶ;». Κι εκείνος, με απλότητα, με ευθύτητα, με αλήθεια, ομολογεί: «Ἐν τούτῳ γὰρ τὸ θαυμαστόν ἐστιν... ἐγὼ ἤμην τυφλός, καὶ νῦν βλέπω». Ομολογεί, και δεν φοβάται. Ομολογεί, κι ας τον διώχνουν. Ομολογεί, κι ας μένει μόνος.

Αλλά δεν είναι μόνος. Γιατί στο τέλος, όταν όλοι τον διώχνουν, τον βρίσκει Εκείνος που τον θεράπευσε και του λέει: «Πιστεύεις εἰς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ;». Κι εκείνος, με καρδιά ανοιχτή, απαντά: «Πιστεύω, Κύριε». Αδελφοί μου, εμεῖς, που γεννηθήκαμε με μάτια που βλέπουν, πόσο συχνά ζούμε σαν πνευματικοί τυφλοί; Βλέπουμε τα θαύματα του Θεού καθημερινά και δεν τα αναγνωρίζουμε. Βλέπουμε το πρόσωπο του αδελφού μας και δεν βλέπουμε την εικόνα του Θεού. Μπαίνουμε στον ναό, στεκόμαστε μπροστά στην Αγία Τράπεζα, αλλά τα μάτια της ψυχής μας είναι κλειστά.

Χρειαζόμαστε όλοι μια κολυμβήθρα Σιλβάμ. Μια ταπείνωση. Μια μετάνοια. Μια επιστροφή στην απλότητα της πίστεως. Χρειαζόμαστε να ομολογήσουμε κι εμεῖς, όπως ο τυφλός: «Ἦμην τυφλός, νῦν βλέπω». Να αφήσουμε τον Χριστό να πλάσει με τον πηλό της χάριτός Του, και πάλι από την αρχή την όρασή μας. Όχι μόνο των

ματιών, αλλά της καρδιάς. Και ας θυμηθούμε: ο Χριστός περνάει μπροστά μας, όπως πέρασε και τότε. Και βλέπει τον καθένα μας. Και δεν ρωτάει τι έκανες, τι έφταιξες, τι δεν πρόλαβες. Αλλά σου προσφέρει το φως Του. Όχι για να βλέπεις απλώς, αλλά για να Τον βλέπεις. Να Τον αναγνωρίσεις. Να Τον ακολουθήσεις. Και να ομολογήσεις, με πίστη, με γενναιότητα, με αγάπη: «Πιστεύω, Κύριε». Αμήν.»

Προ του πέρατος της Λειτουργίας, τελέσθηκε μικρή λιτάνευση της ιεράς Εικόνας του Αγίου Δημητρίου εντός του Ναού, μετά το πέρας της οποίας ὁ Σεβασμιωτάτος κ. Δωρόθεος Β' τίμησε με τον αναμνηστικό Σταυρό της 200ῆς Επετείου από της ανεγέρσεως του Ιερού Μητροπολιτικού Ναού της Μεταμορφώσεως του Σωτήρος Ερμουπόλεως τον εκ Σύρου καταγόμενο Ελληνοαμερικανό Επιχειρηματία, Πρωτοψάλτη της Ιεράς Αρχιεπισκοπῆς Αμερικής διακονούντα επί 47 ἔτη Ναούς της Νέας Υόρκης, και ευεργέτη της Ιεράς Μητροπόλεως κ. Αντώνιο Παράβαλλο.

Εν συνεχείᾳ, ευχαρίστησε και συνεχάρη τον Αρχιμ. Μακάριο για την ομιλία του και τον παρακάλεσε να μεταφέρει τις ευχές του στον Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Θεσσαλονίκης κ. Φιλόθεο, ευχαρίστησε τους εκκλησιασθέντες και συνευχηθέντες πιστούς και τους ευχήθηκε ο Άγιος Δημήτριος να τους προστατεύει και να τους ενισχύει στη ζωή τους.

Ιδιαίτέρως δε ευχήθηκε στους μαθητές που θα συμμετάσχουν στις Πανελλαδικές Εξετάσεις να έχουν καλή επιτυχία και πλήρη δικαίωση των κόπων και των προσπάθειών τους.

(Συντάκτης: Αλέξ. Μαρκουίζος, Γραμματέας Ι.Μ. Σύρου)